

EL PONT D'ARCALÍS

Reivindicació de la cançó de tradició oral

Ferran Riera

Abans d'explicar el treball realitzat per EL PONT D'ARCALÍS cal parlar de l'obra que Artur Blasco, principal factòtum del grup, ha desenvolupat des dels anys setanta: «A peu dels camins del cançoner». Aquesta recopilació de cançons i balls tradicionals transmesos oralment va ser feta a les comarques catalanes de muntanya, de l'Alta Ribagorça a la Garrotxa, passant pel Pallars, l'Alt Urgell, el Ripollès, el Solsonès i el Berguedà.

Els dos primers volums del cançoner, dedicats als repertoris recollits a les Valls d'Àneu i del Cadí, són a punt de ser editats pel CPCPTC. I encara hi ha deu volums més que esperen el seu torn per ser publicats, fins superar el miler de cançons. Algunes d'elles han estat seleccionades per formar part del primer disc de EL PONT D'ARCALÍS, *Balls i cançons del Pirineu*.

«El grup —explica l'arcordionista i canta Artur Blasco— va néixer per donar a conèixer tot aquest material, amb membres del grup Primera Nota: Jordi Fàbregas (veu, guitarres, gralla), que en fa els arranjaments, Eduard Casals (viola de roda, clarinet), Tito Peláez (instruments de vent) i Quim Soler (percussió), encara que aquest últim acaba de deixar-nos. Al nostre primer disc hem barrejat peces cantades apreses directament dels cantadors, i peces instrumentals tretes d'enregistraments dels violonistes, els acordionistes i els fabliaires rurals».

Encara que és una cançó que no pertany a la tradició purament muntanyenca, Blasco vol destacar la inclusió en el disc de EL PONT D'ARCALÍS d'un fandango, «un gènere perdut que cantava la pagesia del Baix Segre, del que ja només se'n recorden alguns avis». Una altra tradició que el líder del grup

vol reivindicar és la de les cançons de colla i de recapte, com «El Ninou de Fòrnols», així com un vell poema definit com «arcaic», de més de 700 versos, «Les còples d'en Peirot», que descriu un itinerari pels costums del Pirineu i que al disc, evidentment, apareix en versió resumida. Igualment, Blasco vol destacar la presència en aquest treball d'alguns dels clàssics dels primers temps de EL PONT D'ARCALÍS, com «Marianna», «La polleta d'aigua» i «La perdiueta». Pel que fa al present de la música de tradició oral a pagès, que és «el principal motiu, el principal objectiu de l'existència de EL PONT D'ARCALÍS», Blasco opina que «és una cultura que com a pràctica diària fa anys que no es produeix i per tant es perd, encara que en alguns reconets del Pirineu com a la Vall Ferrera o a les Valls d'Àneu hi ha nenes que canten les cançons dels avis».